

tion til artikel 36 overgår fra medlemslandet til EF-Kommissionen eller EF-Domstolen.

Vi skal henvise til brev af 24. juni 1981 fra daværende arbejdsminister Svend Auken til en delegation fra Folkebevægelsen mod EF. Heri siger S. A. vedrørende fortolkningsretten til, hvad der indebærer sundheds- og sikkerhedsrisici i henhold til artikel 36: »Som artiklen er udformet, nærer jeg ikke tvivl om, at det er medlemslandet, der har denne kompetence; men som det fremgår af artiklens sidste punktum, kan en eventuel anvendelse af artikel 36 indbringes for Domstolen. Formålet med den aktion, jeg for mere end to år siden startede i Rådsregie, er netop at få fastslået, at den enkelte medlemsstat ud fra sine krav til sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen kan fastsætte sine anvendelsesforskrifter, såfremt de konstruktionsforskrifter, der gælder for et harmoniseret industriprodukt, ikke findes at give tilstrækkelig sikkerhed.« (Brev af 24. juni 1981, j.nr. 3720-0 fra daværende arbejdsminister Svend Auken).

Iøvrigt har EF-Domstolen tilkendegivet, at begrundelsen for at anvende artikel 36 er ophørt, når fællesskabsdirektiver efter artikel 100 er gennemført, hvis disse direktiver foreskriver foranstaltninger til sikring af menneskers (og dyrs) sikkerhed og sundhed (Justitia nr. 6/82 s.5).

Men indtil nu har ingen antastet et medlemslands ret til anvendelse af artikel 36 på områder, der ikke er omfattet af et direktiv.

Kompetenceoverførsel til EF-Kommissionen og Domstolen

Det er uklart, om formuleringen af artikel 100 a indebærer, at et flertal af EF-lande mod Danmark kan gennemføre direktiver for varer og produkter med konsekvenser for miljø og sikkerhed på en sådan måde, at medlemslandet kun kan lave nationale forskrifter vedrørende personlige beskyttelsesforanstaltninger som høreværn og lignende. Varer og produkter er ikke nævnt i dispensationsafsnittet til artikel 100 a. Og under alle omstændigheder vil det være Kommissionen og EF-Domstolen, der fortolker rækkevidden af artikel 36, hvis ændringer i traktaten godkendes.

Derimod er det særdeles klart, hvorledes Kommissionen agter at fortolke sin kompetence. I et svar i EF-parlamentet vedrørende en uddybende fortolkning af Kommissionens

meddelelse af 19. maj 1982, som ligger til grund for et fællesnotat mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter i 1984, siger Kommissionen:

»Når den indbyrdes tilnærmelse af lovgivningerne er tilendebragt, er det klart, at ændring eller tilpasning af en fællesskabsbestemmelse vedrørende f.eks. tekniske sikkerhedsforskrifter for et produkt eller apparat kun kan ske i henhold til de gældende fællesskabsprocedurer.

Bortset fra tekniske specifikationer, der direkte vedrører fremstillingen af et bestemt produkt eller udformning og konstruktion af et bestemt apparat eller maskine, findes der i alle medlemsstater anvendelsesforskrifter, f.eks. med hensyn til arbejdslokaler, varighed, individuel arbejdssikkerhed, anvendelse af visse materialer og mere generelt sikkerhedsforskrifter på arbejdsstedet. Disse forskrifter berører ikke nødvendigvis selve produktens egenskaberne og gælder uanset produktets, apparatets eller maskinens oprindelse, og de bør naturligvis ikke blive til hinder for de fri varebevægelser i henhold til fællesskabsbestemmelserne, da direktivet herved ville blive formålstøt.« (Svar på spørgsmål 1903/82) i EF-Parlamentet – vor understregning).

De bemærkninger i ændringsforslagene til traktaten vedrørende medlemslandenes ret til at skærpe miljøreglerne nationalt er således ganske illusoriske set i relation til Kommissionens fortolkning af det interne markeds oprettelse og funktion.

Spillerummet for nationale regler begrænses tillige af forslaget om, at et enkelt medlemsland kan indbringe et andet for EF-Domstolen.

Fællesnotatet mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter mister enhver betydning

Indholdet af fællesnotatet mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter fra 1984 kan ikke anvendes, hvis traktatændringerne går igennem. Notatet afsluttede den af Svend Auken rejste debat med EF om tekniske handelshindringer. De vigtigste punkter i notatet er følgende:

ad pkt. 3) Hensynet til varernes fri bevægelighed må aldrig føre til, at hensynet til arbejdstagernes sikkerhed og sundhed fraviges, og